

Als het waar is, wat de heer VORSTMAN verder zoo smaakvol zegt, dat de geneesheer bij de marine wordt betaald om zijn zieken niet als personen, maar slechts als nummers te beschouwen, en dat zulk een opvatting eerst van hem zou maken een *officier* van gezondheid; als hij — indien hij waakt voor het belang der hem *door den dienst* toevertrouwde zieken, en moedig de beginselen hoog houdt, die hij niet *mag* verzaken — zich door een meerdere, die zelf opstandig is tegen het hoogste gezag, dat hier gelding heeft en zelf een *zeer bedenkelijk gebruik* maakt van de plaats, waarop hij zit, moet laten toevoegen, dat hij *misbruik* maakt van zijn positie, **dan is die positie geen positie voor goede artsen.**

Men bedenke toch wel, dat de geneeskundigen best zonder de Marine kunnen bestaan, maar de Marine niet zonder geneeskundigen. Want de bewering van den heer VORSTMAN, dat de officier van gezondheid zich eerst aan boord de positie van *geneesheer* heeft moeten veroveren, is, laten wij het maar noemen: een psychologisch raadsel. Het kan niet in het belang van eenigen tak van dienst zijn, die geneeskundigen te verjagen of af te stooten, die, als zij even kunnen, het liever buiten dien tak van dienst zullen zoeken. Reeds is rijkelijk ondervonden, dat meer en meer gebieden der geneeskundige praktijk, waar voor den arts onwaardige toestanden zijn ontstaan, worden gemeden door hen, die door hun maatschappelijke omstandigheden of hun bekwaamheid ook buiten die gebieden hun weg kunnen vinden.

Juist daarom is de strijd onzer Maatschappij voor een waardige positie van den geneesheer bij den staat, de gemeenten, de ziekenfondsen, een strijd *in het algemeen belang*. Want het *beste* is voor die lichamen niet goed genoeg — mits zij zich het *goede* niet onwaardig betoonen.

H. PINKHOF.

INGEZONDEN.

ART. 19 VAN HET HUISHOUDELIJK REGLEMENT.

De motie der vereeniging van Rotterdamsche medische specialisten in het *Tijdschrift* van 18 November l.l. zal door de collegae niet zonder eenige verbazing zijn gelezen. De bedoeling is duidelijk: men wil het referendum schipbreuk doen lijden. Over de methode, hiertoe gebruikt, is het, dunkt mij, beter niets te zeggen; zonder twijfel zal men mettertijd erkennen, dat deze wijze van doen geen aanbeveling verdient.

Waar men evenwel zoo „reglementair” wil zijn, zij het mij vergund, dit nader te bezien.

10. Veronderstel onze algemeene vergadering nam een motie aan, dat de vereeniging van Rotterdamsche medische specialisten een onwettig besluit had genomen. Zou een dergelijke handelwijze niet gelijk staan met het omgekeerde, al zijn *misschien*

alle leden der vereeniging van Rotterdamsche medische specialisten lid der Maatschappij? Hoe zou dit worden beoordeeld?

20. Over de handelingen van het hoofdbestuur, *zijnde al of niet in strijd met de statuten, reglementen of besluiten der maatschappij*, staat de beoordeeling aan de afdelingen (art. 318 H.R.). Indien dus een afdeling, wat niet hetzelfde is als een vereeniging van bepaalde leden eener afdeling, meent, dat het hoofdbestuur buiten zijn boekje is gegaan, moet zij haar beklag deswege indienen bij de algemeene vergadering.

30. Artikel 14 der statuten zegt, dat de handhaving van de statuten en reglementen, de behartiging van de belangen der maatschappij en de uitvoering van haar besluiten zijn opgedragen aan het hoofdbestuur. Er staat niet bij „naar den letter”, ook niet „naar den geest”, wat trouwens met het oog op art. 318 H.R. geheel overbodig zou zijn.

Aangezien wij nu allen weten, dat de hoofdbestuurder-secretaris ziek is, en wij ook allen weten, dat zelfs in de best georganiseerde bedrijven ziekte der leiders allicht eenige stagnatie veroorzaakt, zal het toch inderdaad bij geen enkele afdeling instemming vinden, om in dit geval art. 318 H.R. te hulp te roepen. Zelfs indien niet de ziekte van den hoofdbestuurder-secretaris de reden zou zijn der vertraging — ik weet het niet —, moet er toch ernstig tegen geprotesteerd worden, op deze wijze het reglement onzer Maatschappij te willen toepassen.

Huizen, 19 Nov. 1916.

Dr. H. H. VAN EYK.

DE NEDERLANDSCHE SPECIALISTEN EN DE C. O.

Het bestuur der C. O. heeft gemeend in dit *Tijdschrift* een mededeeling te moeten plaatsen ter weerlegging mijner ingezonden stukjes. In zijn mededeeling kan ik echter geen weerlegging lezen, maar een erkenning. Het erkent, dat in Rotterdam een overeenkomst is gesloten buiten de specialisten om, en weerlegt *niet*, dat die overeenkomst voor de specialisten nadeelig is. Het bestuur der C. O. deelt mede *stellig verwacht* te hebben, dat *na* het sluiten dier overeenkomst, ook de specialisten een overeenkomst zouden hebben willen sluiten. Dit kan niet juist zijn, aangezien het bestuur *wist*, dat na de treurige ervaringen, in vroegere jaren door de specialisten in Rotterdam opgedaan in overeenkomsten met ziekenfondsen, zij voorloopig van geen overeenkomsten wilden weten; het bestuur der C. O. heeft trouwens geen poging gedaan bij de specialisten om tot een overeenkomst te geraken; het *wist*, dat de specialisten met de C. O. niets te maken wilden hebben en meenden, beter dan de C. O. dat zou doen, hun belangen te kunnen behartigen. Had het bestuur der C. O. de belangen der specialisten willen behartigen, dan had het *vóór* het sluiten der overeenkomst der huisartsen met de ziekenfondsen zich tot de specialisten moeten wenden.

Ook wat de verplichte bijdrage aangaat, redeneert het bestuur der C. O. er geheel naast.

Men moet twee soorten specialisten onderscheiden:

1. Zij, die aan ziekenfondsen verbonden zijn en daardoor onder de C. O. vallen, aan de C. O. bijdragen en dus *recht* hebben op uitkeering van de C. O.

2. Zij, die niet aan ziekenfondsen verbonden zijn en dus buiten de C. O. staan en ook nooit uitkeering van de C. O. zullen vragen of ontvangen.

De eerste groep betaalt reeds aan de C. O. en voor deze was de oproep om *vóór* de verplichte bijdrage te stemmen onnoodig. De tweede groep was het, voor welke ik mijn stukje schreef, — en dit is een aanzienlijk deel der specialisten in ons land. Deze groep staat geheel buiten de C. O., verlangt ook niet, dat de C. O. iets voor haar doen zal, maar wenscht ook niet aan de C. O. bij te dragen.

Dat nu het bestuur der C. O. mijn raad *tegen de verplichte bijdrage te stemmen*